

unge, der faar Lønnen og faar Magten paa Forsørgernes Bekostning, er det akkurat det samme, som vi mener. Men for Tiden synes der jo ikke at være tilstrækkelig Basis for at faa Forsørgersprincipet gjort stærkere gældende.

Naar Statsvirksomhederne er opført paa Finansloven med et Underskud paa godt og vel 19 Mill. Kr., synes jeg, man maa blive noget betænkelig ved at gaa til denne Udgift paa henimod 10 Mill. Kr. Jeg ved forøvrigt ikke, om samtlige 10 Mill. just kommer til at belaste Statsvirksomhederne, men jeg synes, at den højtærede Trafikminister med nogen Bekymring maa se sit Haab om et godt økonomisk Resultat for Jernbaner, Postvæsen o. s. v. tilintetgjort. De Maanedsoversigter, der stadig kommer fra de forskellige Etater, viser jo, at f. Eks. Banerne ikke giver mere Overskud, end de gjorde i det tilsvarende Tidsrum i Fjor. Allerede nu er der 4 Mill. Kr. mindre Overskud end Aaret i Forvejen. Naar jeg siger Overskud, skal det ikke ses i Belysning af den Opstilling, der nu er paa Finansloven, men i Belysning af den Praksis, man hidtil har fulgt ved Opgørelsen af Indtægter og Udgifter for Statsvirksomhederne.

Vi synes, at alt taler for, at Staten ikke kan gaa til denne store Udgift. Vi synes, at den ikke er tvingende nødvendig, og at den altsaa kan undgaas. Selvfølgelig, det indrømmer jeg villigt, kan der være Steder, hvor der kunde trænges til Forbedring, men det er jo ikke nemt at pille Lønningerne for enkelte Personer eller Etater ud og lave om paa dem. Jeg ønsker f. Eks. at nævne, at jeg synes, at Præsterne særlig paa de lavere Lønsatser er ret daarligt stillede. Men der er en Ting til, jeg synes vi maa huske, og det er, at den Lønforhøjelse, der her belaster Staten med en Udgift paa ca. 10 Mill. Kr., rækker langt længere ud, idet den trækker meget andet med sig. Vi ved jo, at Kommuner, Institutioner, private Selskaber og mange andre har lagt Statens Lønregler til Grund for deres Lønninger, og naar de saa skal følge med i denne Lønforhøjelse — og det skal de fleste af dem ifølge deres Bestemmelser —, kommer der en meget større Sum ud til Skade for Landet. Hvor meget det hele beløber sig til, ved jeg ikke; jeg har ikke set nogen Op-

gørelse af, hvor meget Lønningerne udgør for hele Landet. Med disse Ting in mente kommer man til at tænke paa den Artikel, Departementschef Waage skrev i et Blad om, at man ogsaa skulde tænke paa, at Lønforhøjelsen vilde paavirke vor Valuta. Han gjorde tillige den Bemærkning: Tjenestemændene gaar saamænd ikke, selv om de ikke faar dette Tillæg. Det tror jeg nu heller ikke. I den Forbindelse kan man jo nævne, at Tjenestemændene har adskillige Fordele, som de private slet ikke har. I Pensionsretten har de en ret stor Fordel. Arbejdsløshed kender de ikke; i alt Fald faar de ikke noget Lønafdrag, selv om de kun har lidt at bestille. Der sker heller ikke noget Lønafdrag paa Grund af Sygedage eller Fridage og den Slags Ting. Det er ogsaa Ting, der taler for, at Tjenestemændene ikke kan siges at sidde alt for daarligt i det. Der er ingen, som misunderdem, hvad de har, eller synes, at de har for meget, men vi synes, at de har saa store Fordele, at man ogsaa maa huske paa disse under en Forhandling som denne. Det har glædet mig, at adskillige Tjenestemænd har sagt: Nogen paatrængende Nødvendighed for, at dette gennemføres, kan vi just ikke se, at der er.

Forslaget omfatter tillige en Forhøjelse af Stedtillæget. Jeg har nu regnet Forhøjelserne under eet, hvad enten de hidrører fra det ene eller det andet. Jeg skal om Stedtillæget kun sige, at jeg ikke mener, det er saa retfærdigt, som man har villet gøre det til. Der er adskillige Kommuner, hvor man slet ikke har Stedtillæg, men hvor Priserne er højere end i Kommuner, hvor der er et ret stort Stedtillæg. Det er da vitterligt, at der er mange Kommuner, der f. Eks. har meget større Skatter end København — skønt Skatterne her er store nok —, men desuagtet er Stedtillæget størst her i København.

At de Konservative har kunnet gaa med til dette Forslag, har jeg undret mig en lille Smule over, da de sikkert indrømmer, at vi gerne skulde se at faa vore Finanser til at staa noget bedre.

Jeg maa desværre slutte med at sige, at jeg kan ikke, som man plejer at kunne, anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling. Jeg mener ikke, det bør gennemføres, som det her foreligger.